

Γιατί εκκλησιαζόμαστε; Γιατί στον Ναό; Ποιός ο βαθύτερος σκοπός; Πότε, πως και γιατί εκκλησιαζόμαστε:

[Ορθ](#)

[και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη](#)

Εκκλησιαζόμαστε κυρίως για να δεχτούμε στην

αγκάλη της πίστεως μας, στην αγκάλη της καρδιάς μας, τον Ιησού Χριστό. Και η τελεία υποδοχή γίνεται με τη θεία Κοινωνία.

Αν η απάτη του Διαβόλου μας έβγαλε απ' τον παράδεισο, η αγάπη του Θεού και Πατρός μας έφτιαξε νέο παράδεισο. Φύτεψε στη γη το νέο παράδεισο. Και ο παράδεισος αυτός είναι η Εκκλησία. Στην Εκκλησία ζει ξανά ο άνθρωπος την κοινωνία του Θεού. Και όταν εδώ λέμε «Εκκλησία», δεν εννοούμε μόνο το μυστικό σώμα του Χριστού, που είναι άρατο και παγκόσμιο. Εννοούμε και τον συγκεκριμένο τόπο της συνάξεως της Εκκλησίας. Ο λαός, μιλώντας για τη λειτουργία στο ναό, λέει: «**Πήγα στην εκκλησία**». Και πολύ σωστά.

Διότι μόνο στο ναό ζει και ολοκληρωτικά και καθολικά το μυστήριο της Εκκλησίας.

...Κάποιος ανώτατος άρχοντας, κάποιος βασιλιάς, μας καλεί σε τιμητικό τραπέζι. Θα περιφρονήσουμε την προσκλησί του; Ασφαλώς όχι. Θα σπεύσουμε. Θα βρισκόμαστε εκεί εγκαίρως. Και θα φορέσουμε την κατάλληλη ενδυμασία. Βασιλιάς όχι της γης, αλλά του Ουρανού, ο «Βασιλεύς των βασιλευόντων και Κύριος των κυριεύοντων» (Α' Τιμ. στ' 15), Αυτός είναι, που μας καλεί στη θεία Λειτουργία. Καλεί όλους. Πόσο μεγαλύτερη σπουδή οφείλουμε να δείχνουμε! Και όμως!... • Οι περισσότεροι περιφρονούν την προσκλησί του Θεού για το ουράνιο Τραπέζι της θείας Λειτουργίας. Λίγοι προσέρχονται. • Και όσοι εκκλησιάζονται, προσέρχονται καθυστερημένοι. Το θεατρικό έργο το παρακολουθούν οι φιλοθεάμονες απ' την αρχή της πλοκής του. Το έργο, το θαυμάσιο έργο, τη Λειτουργία (λειτουργία σημαίνει έργο του λαού) το παρακολουθούν δυστυχώς οι χριστιανοί αποσπασματικά. Λίγοι προσέρχονται

Μήπως συμβαίνει αυτό, διότι δεν γνωρίζουμε ποιος είναι ο σκοπός του εκκλησιασμού; **Στην εκκλησία πηγαίνουμε όχι για να ευφρανθούμε, αλλά για να ωφεληθούμε**

. Και όταν ωφελούμαστε, τότε ευφραινόμαστε. Μπορεί κάποτε να μην ευφραίνεται κανείς με το φαγητό, είτε διότι δεν έχει όρεξη, είτε διότι είναι ασθενής, είτε διότι έχει υποστεί βλάβη το αισθητήριο της γεύσεως . Εν τούτοις γνωρίζει, πόσο αναγκαία είναι η τροφή. Τρώει, λοιπόν, και κρατιέται στη ζωή. Και η ζωή τον ευφραίνει. Ευφραίνεται απ' το αποτέλεσμα. • Τροφή ζωής αιωνίου είναι η θεία Λειτουργία. **Δεν πηγαίνουμε στην εκκλησία για τρυφή εγκόσμια, αλλά για τροφή ουράνια. • Δεν πηγαίνουμε, για νά ευχαριστηθεί τ' αυτί μας μουσική, αλλά για να μεταγγιστή στο είναι μας ζωή. • Δεν είναι κοσμικό θέατρο η εκκλησία. Είναι το σπίτι, όπου τρεφόμαστε.** Και η μυστική τροφή φέρνει τη μυστική τρυφή, τη θεία αγαλλίαση. Λέει χαρακτηριστικά ο **ιερός Χρυσόστομος**: *«Ουκ εστι θέατρον η εκκλησία, ίνα προς τέρψιν ακούωμεν. Ωφεληθέντες εντεύθεν απιέναι χρή, κερδάναντάς τι πλέον και μέγα, ούτως αναχωρείν δει. Επει μάτην και εική παραγινόμεθα, ει προς καιρόν ψυχαγωγηθέντες ούτως αναχωροίημεν έρημοι και κενοί της από των λεγομένων ωφελείας γενομενοι. Έκαστος τον πλησίον διορθούσθω. Οικοδομείτε γάρ εις τον ένα»* (Ε.Π.Ε. 31,644).

Μετάφρασις: **Δεν είναι θέατρο η εκκλησία, ώστε να ερχώμαστε για να ευχαριστηθεί το αυτί μας. Από εδώ πρέπει να αναχωρούμε αφού έχουμε ωφεληθεί, αφού έχουμε κερδίσει κάτι πολύ μεγάλο. Μάταια ερχόμαστε στο ναό, αν πρόσκαιρα ψυχαγωγηθήκαμε και αναχωρούμε έρημοι και κενοί εσωτερικά, χωρίς την ωφέλεια των λεγομένων. Η οικοδομή είναι ο σκοπός της λατρείας.**

«Πρόσχωμεν»

Ο εκκλησιασμός, πρέπει να ελκύει. Η εκκλησία δεν είναι κοιμητήριο, είναι γυμναστήριο. Η εκκλησία δεν δίνει χλωροφόρμιο, για να ναρκώνει τους χριστιανούς. Νεκρώνει τα πάθη, αλλά διεγείρει τις ψυχές. Στη θεία Λειτουργία, και γενικά στη λατρευτική σύναξι, κάθε λέξις, κάθε εκφώνησις, κάθε ύμνος είναι και ένα σάλπισμα, που σαλπίζει και ξεσηκώνει με ειδικό πνευματικό παλμό. Ο **απόστολος Παύλος** στο περίφημο 14ο κεφάλαιο της Α' προς Κορινθίους Επιστολής, που είναι το κεφάλαιο της λατρευτικής συνάξεως, τονίζει το σαλπικτικό και διεγερτικό χαρακτήρα, που έχει κάθε ιερή ακολουθία: *«Αδηλον φωνήν σάλπιγξ εάν δω, τις παρασκευάσεται εις πολεμον;»* (Α' Κορ. ιδ' 8).

Θυμίζουμε την προσταγή του λειτουργού (διακόνου η πρεσβυτέρου), που προστάζει και καλεί σε **συνειδητή συμμετοχή** στη θεία Λατρεία: **«Προσχωμεν»!** Και αυτό το «Προσχωμεν» είναι ένα γυμναστικό παράγγελμα.

• **Ο εκκλησιασμός είναι η συναντησίς μας με τον Αγαπητό** . Όταν κάποιος αγαπά ένα πρόσωπο, αγάλλεται, σκιρτά, χωρίς πάντοτε να καταλαβαίνει το γιατί. Βεβαίως μέσα στο ναό πρέπει όλα να γίνονται *«κατά τάξιν και εύσημονως»* (Α'

Κορ. ιδ' 40). Αλλ' αν όλα συνεργούν σε αγαθό στους ανθρώπους που αγαπούν το Θεό, πολύ περισσότερο συνεργεί σε αγαθό, προκαλεί πνευματική ωφέλεια και ενίσχυσι, το κορύφωμα της αγάπης, που είναι η συναντησίς μας με τον αγαπημένο μας Κύριο μέσα στο ναό. «Τοις αγαπώσι τον Θεόν πάντα συνεργεί εις αγαθον» (Ρωμ. η' 28).

Ωφελούμαστε πάντοτε στο ναό, αρκεί να μπαίνουμε με φόβο και τρόμο. Ας ξανακούσουμε τον **άγιο Κοσμά τον Αιτωλό**: «**Να εμβαίνετε, αδελφοί μου, άνδρες και γυναίκες, μέσα εις την Εκκλησίαν με φόβον και τρόμον, και να μη κάμνετε κουβέντες και να μή εμβαίνετε μεσα εις την Έκκλησίαν διά να βλέπετε οί άνδρες τάς γυναίκας και αι γυναίκες τους άνδρας, αλλά να κάμνετε τον σταυρόν σας με φόβον και τρόμον, να ακούετε την θείαν Λειτουργίαν, να φωτίζεσθε και να καθαρίζεσθε από τας αμαρτίας σας**» («Κοσμάς ο Αιτωλος», εκδοσις τρίτη, σελ. 198).

Σκοπός η οικοδομή

Γνήσιος καθρέφτης της ζωντανής, της εν πνεύματι λατρείας, της δεκτής από το Θεό, είναι το 14ο κεφάλαιο της Α' προς Κορινθίους Επιστολής. Για να κατανοήσουμε τα λεγόμενα από τον απόστολο Παύλο, ανάγκη ν' αναφέρουμε την αφορμή. Τα χαρίσματα της γλωσσολαλίας και της ερμηνείας γλωσσών έγιναν κυρίως η αφορμή, για να γράψη ο μεγάλος Απόστολος τα αθάνατα λόγια του σχετικά με τον τρόπο της αληθινής λατρείας. Έδιναν ώρισμεινοι μεγάλη σημασία στα εντυπωσιακά όντως χαρίσματα, κυρίως της γλωσσολαλίας.

Ο Παύλος δεν φαίνεται να εντυπωσιάζεται. **Γνωρίζει, ότι τα χαρίσματα δεν σώζουν εκείνον, που τα έχει. Εκείνο, που σώζει, είναι η αγάπη.** Γι' αυτό κι αμέσως μετά το κεφάλαιο των χαρισμάτων (12ο) έρχεται ο ύμνος της αγάπης (13ο).

Στη συνέχεια παρουσιάζει τον τρόπο της λατρείας ο άπ. Παύλος στο 14ο κεφάλαιο της Α' προς Κορινθίους. Αν θέλαμε να συνοψίσουμε σε τέσσερις ενότητες τη λειτουργική διδασκαλία του Παύλου, θα λέγαμε:

1. Πρώτον, **ο σκοπός της λατρείας. Είναι η οικοδομή των πιστών.** Ό,τι γίνεται μέσα στην εκκλησία την ώρα της λατρείας, **πρέπει να οικοδομή.** Διαφορετικά είναι, το ολιγώτερο, περιττό. Σκοπός δεν είναι να λεχτούν τα γράμματα, για να... ικανοποιηθεί ο Θεός! Σκοπός είναι να λεχτούν τα γράμματα, για να οικοδομηθεί ο λαός. Αυτός, λοιπόν, που εμφανίζει την ώρα της λατρείας κάποιο χάρισμα, έστω κι αν είναι γλωσσολαλία, έστω κι αν είναι θεραπεία δαιμονισμένων, δεν οικοδομεί, όπως οικοδομεί εκείνος, που διδάσκει άπλα και κατανοητά το εκκλησίασμα. Τονίζει σχετικά **ο απόστολος Παύλος**: «*Ο προφητεύων άνθρωποις λαλεί οικοδομήν και παράκλησιν και παραμυθίαν. Ο λαλών γλώσση εαυτόν οικοδομεί, ο δε προφητεύων εκκλησίαν οικοδομεί*» (Α' Κορ. ιδ' 3-4). Αν, λοιπόν, είμαστε ζηλωτές για την αληθινή λατρεία του

Θεού, αν θέλουμε ν' αρέσουμε στο Θεό, οφείλουμε να τελούμε τα της λατρείας με μοναδικό γνώμονα τη δόξα του Θεού και την ωφέλεια των πιστών. «*Ἐπεὶ ζηλωταὶ ἐστε πνευμάτων, πρὸς τὴν οἰκοδομὴν τῆς ἐκκλησίας ζητεῖτε ἵνα περισσεύητε*» (Α' Κορ. ιδ' 12).

2. Δεύτερον, **ο τρόπος της λατρείας**: Με νόημα πρέπει να λέγωνται όλα μέσα στη λατρευτική σύναξη. Αν ο Παύλος δεν ήθελε το χάρισμα της γλωσσολαλίας στη λατρεία, διότι αυτό και δεν οικοδομούσε, αλλά και ακαταστασία προκαλούσε, πολύ περισσότερο δεν θα ήθελε ακαταλαβίστικα λόγια και ακαταλαβίστικο τρόπο αναγνώσεως και ψαλίσματος. Αν αποκλείη τα χαρίσματα του Ἁγίου Πνεύματος ἀπ' τη λατρεία, πόσο μάλλον ανθρώπινες επιδείξεις! Ὅ,τι λέγεται στην εκκλησία, πρέπει να είναι κατανοητό και στο μυαλό του ανθρώπου. Η σχετική διδασκαλία του **αποστόλου Παύλου**: «*Προσεύξομαι τῷ πνεύματι, προσεύξομαι δέ και τῷ νοί. ψαλώ τῷ πνεύματι, ψαλώ δέ και τῷ νοί*» (Α' Κορ. ιδ' 15). Φανταστείτε να εισέλθη μέσα στην εκκλησία κάποιος «ιδιώτης», κάποιος που δεν έχει πολλή σχέση με την πίστι. Ακούγοντας μουρμουρίσματα και μακροσυρτα μουσικά κομμάτια η ακατανόητα λόγια, τι εντύπωση θα σχηματίσει; Ἄπαντα ο Παύλος στο ερώτημα. Ο άπιστος θα πη, οτι τρελάθηκαν οι χριστιανοί! Και το να μας πη κάποιος τρελούς, γιατί δεν μπορεί να συλλαβή το υπέρλογο του μυστηρίου η της πνευματικής ζωής, αυτό είναι έπαινος. Το να μας πη όμως τρελούς, διότι ενεργούμε άσκοπα η λέμε ακατανόητα πράγματα, τότε δυσφημείται η πίστις μας. «*Ἐάν οὖν συνέλθῃ ἡ ἐκκλησία ὅλη ἐπὶ τὸ αὐτὸ και πάντες γλώσσαις λαλώσιν, εισέλθωσι δέ και ιδιώται ἡ άπιστοι, οὐκ ερούσιν οτι μαίνεσθε;*» (Α' Κορ. ιδ' 28). Ο λαός δεν είναι παθητικός δέκτης των λεγομένων και τελουμένων στη λατρευτική σύναξη. Συμμετέχει ολόψυχα. Και άπαντα με το «*Ἄ μ η ν*». Πώς, λοιπόν, θα πη ο λαος το «Αμήν» για πράγματα, που δεν τα καταλαβαίνει; «*Ἐάν ευλογησῃ τῷ πνεύματι, ὁ άναπληρῶν τὸν τόπον τοῦ ιδιώτου πῶς ερεῖ τὸ Αμήν ἐπὶ τῇ εὐχαριστίᾳ; Ἐπειδὴ τι λέγεις οὐκ οἶδε*» (Α' Κορ. ιδ' 16). Αν δοξολογῆς το Θεό με το δικό σου πνευματικό χάρισμα, χωρίς να καταλαβαίνει ο λαός τι λες, πώς θα ακουστή το Αμήν; Καλή είναι και η υψηλή θεολογία, καλή είναι και η άρτια απόδοσις μουσικῶν κομματιῶν, καλή είναι και η πολύωρη ψαλμωδία. Το πρόβλημα όμως είναι, τι οικοδομεί το λαό. **Και ο λαός οικοδομεῖται με πέντε λόγια ζωντανά, κατανοητά, ελκυστικά**. Γι' αυτό λέγει **ο άπόστολος Παύλος**: «*Θέλω πέντε λόγους διὰ τοῦ νοός μου λαλήσαι, ἵνα και άλλους κατηχήσω, ἡ μύριους λόγους ἐν γλώσση (γλωσσολαλία)*» (Α' Κορ. ιδ' 19).
3. Τρίτον, **το πλαίσιο, όπου κινείται η σωστή λατρεία**. Είναι η τάξις, που πρέπει να επικρατῆ στο ναό. Τάξις όχι μόνο εξωτερική, σε θέματα ευπρεπείας και καθαριότητος, αλλά και εσωτερική, σε θέματα τυπικού, ωραρίου και ησυχίας. **Δεν είναι γήπεδο η εκκλησία, να τρέχουν από εδώ κι από εκεί μικροί και μεγάλοι**

. Η τάξις και η ησυχία αποτελούν βασικές προϋποθέσεις, για να πλησίαση ο άλλος στο ναό. Αν πρόκειται την ταραχή και το άγχος του κόσμου να το συναντήση και στο ναό, προς τί να έλθη; «*Πάντα κατά τάξιν και εύσημονως γινέσθω*» (Α΄ Κορ. ιδ΄40).

4. Τέταρτον, **το ύφος. Είναι η ζωντάνια**. Και άλλοτε τονίσαμε, ότι η φωτιά του Αγίου Πνεύματος από το υπερώο της Ιερουσαλήμ μεταδίδεται σε κάθε υπερώο, σε κάθε λατρευτικό ορθόδοξο κέντρο. Και από εκεί σε κάθε ψυχή. Οι πιστοί, παγωμένοι από τη βαρυχειμωνιά του κόσμου, έρχονται στο ναό, να ζεσταθούν, να πυρακτωθούν, να ξεσηκωθούν σε ιερό πόλεμο. Πώς θα ξεσηκωθούν στρατιώτες για πόλεμο, αν δεν ακούσουν συγκεκριμένο και ζωηρό σάλπισμα; Πώς θα διεγερθεί το πνευματικό ενδιαφέρον των χριστιανών, αν δεν ακουστή στην εκκλησία σάλπισμα, « *εύσημος λόγος*», ζωντανή διδασκαλία; «*Εάν άδηλον φωνήν σάλπιγξ δω, τίς παρασκευάσεται εις πολέμον; Ούτω και υμείς διά της γλώσσης, εάν μη εύσημον λογον δώτε, πώς γνωσθήσεται το λαλούμενον; Έσεσθε γάρ εις αέρα λαλούντες*» (Α΄ Κορ. ιδ΄ 8-9). «**Καθ΄ ημέραν εν τω ίερω**» Δεν πρόκειται για παρωνυχίδα. **Είναι σωτηρία η σύναξις στο ναό**. Είναι απώλεια η απουσία απ΄ τη λατρευτική σύναξι. **Δεν μπορούμε ν΄ αδιαφορούμε για το θέμα η να μιλάμε υποτονικά γι΄ αυτό**. Είναι πρωταρχικό. Ωραία τοπία υπάρχουν πολλά. Αλλά το φάρμακο προσφέρεται μέσα στο φαρμακείο. **Μόνο στο ναό του Θεού, στην ορθόδοξη λατρεία προσφέρεται το φάρμακο της ζωής και της αθανασίας**. Μόνο στη σύναξι της Εκκλησίας βρίσκεται ο Χριστός. **Ο Ίδιος** είπεν: «*Ου γάρ είσι δύο η τρεις συνηγμενοι εις το έμον ονομα, εκεί είμι εν μεσω αυτών*» (Ματθ. ιη΄ 20). Αν σε κάθε σύναξι πιστών, «*εν παντί τοπω*», ο Χριστος βρίσκεται αοράτως παρών, στη σύναξι της θείας Λειτουργίας βρίσκεται παρών «*σεσαρκωμενος*». “Αν σε κάθε σύναξι πιστών ο Χριστός είναι παρών ως ακοή, με το λόγο Του, στη σύναξι της θείας Λειτουργίας, είναι παρών και ως ακοή και ως βρώσις και πόσις . **Κήρυγμα και θεία Κοινωνία γεμίζουν την ψυχή κατά τον εκκλησιασμό. Ο ίδιος ο Κύριος Ιησούς Χριστός, με τη ζωή Του, αποτελεί το υπόδειγμα και για τον τακτικό εκκλησιασμό μας**

Πηγή δυνάμεως

Η Εκκλησία έχει δύναμι μεγάλη. Και όπως ο στρατός για να είναι ετοιμοπόλεμος, έχει ανάγκη ανεφοδιασμού, έτσι κι ο χριστιανός, για να είναι ετοιμοπόλεμος, έχει ανάγκη συνεχούς ανεφοδιασμού. Ο ανεφοδιασμός γίνεται στην κοινή λατρεία. **Δεν πηγαίνουμε στην εκκλησία τυπικά η εθιμοτυπικά**. Πηγαίνουμε, για να πάρουμε δύναμι, να αρματωθούμε και να εξέλθουμε δυνατοί στην καθημερινή πάλη. Λέει σχετικά **ο ιερός Χρυσόστομος**: «*Φρούριον κατασκεύασον κατά του Διαβολου. Τούτο γάρ εστίν η εκκλησία. Εκείθεν αρμάτωσαν αι χείρες εις κάματον. Πρώτον ανατεινέτωσαν αυτάς εις ευχάς, και τότε απίτωσαν εις την εργασίαν*»

(Ε.Π.Ε. 15,534).

Μετάφρασις: **Φρούριο κατασκεύασε ο Θεός εναντίον του Διαβόλου. Αυτό είναι η εκκλησία. Από εκεί ας παίρνουν δύναμι τα χέρια για εργασία. Πρώτα ας ανυψώνονται για προσευχή, και υστέρτα ας πηγαίνουν στην εργασία.**

...Ο Χριστός, με τη ζωή Του μας διδάσκει την απόλυτη αναγκαιότητα του εκκλησιασμού. Για τον Χριστό αποτελούσε ιδιαίτερη γλυκύτητα η παραμονή στο ναό, στο συγκεκριμένο τόπο του Θεού. • Αν ο Χριστός δεν ήθελε να υπάρχει το ειδικό σπίτι του Θεού, που λέγεται ναός, δεν θα έλεγε στην Παναγία Μητέρα και στον Ιωσήφ, όταν δωδεκαετή τον βρήκαν στο ναό: «*Ουκ ήδετε, οτι εν τοις του πατρος μου δει ειναι με;*» (Λουκ. β' 29). • Αν δεν ήταν αναγκαίο να εκκλησιαζόμαστε, τότε δεν θα καθόταν ο Χριστός τρεις ολόκληρες μέρες μέσα στο ναό: «*Και εγένετο μεθ' ημέρας τρεις ευρον αυτόν εν τω Ιερω...*» (Λουκ. β' 46). Εκείνος, που ως Θεός βρίσκεται πάντοτε στους κόλπους του Πατέρα, τονίζει ως Θεάνθρωπος, ότι μέσα στο ναό «*εν τοις του Πατρος Του*» βρίσκεται. Ο ναός είναι οι κόλποι του Θεού Πατέρα. Εκείνος, που ως Θεός δεν είχε ανάγκη εκκλησιασμού, παραμένει τρεις μέρες ολόκληρες στο ναό. Κι εμείς, που έχουμε απόλυτη ανάγκη τον εκκλησιασμό, δεν μπορούμε μια η δυο ώρες να βρισκόμαστε στο ναό; • Αν ο Χριστός δεν ήθελε να υπάρχει το ειδικό σπίτι του Θεού, που λέγεται ναός, δεν θα έπαιρνε το φραγγέλιο για να πετάξει έξω από το ναό τους εκμεταλλευτές των ιερών και των όσιων, λέγοντας: «*Μή ποιείτε τον οίκον του πατρος μου οίκον εμπορίου*» (Ίωάν. β' 16). • Αν ο Χριστός δεν ήθελε να έχουμε την ιερή συνήθεια του εκκλησιασμού, δεν θ'αποκτούσε πρώτος ο ίδιος τη συνήθεια αυτή. Γιατί δεν απέκτησε π.χ. ο Χριστός και τη συνήθεια να παίζει; Το παιχνίδι δεν είναι αναγκαίο για όλες τις ηλικίες. Γιατί δεν απέκτησε τη συνήθεια να γελάει;... **Απέκτησε όμως τη συνήθεια του εκκλησιασμού, διότι ο εκκλησιασμός είναι απόλυτα αναγκαίος για όλες τις ηλικίες. Δυο συνήθειες είχε ο Χριστός, που, αν τις αποκτήσουμε κι εμείς, όχι μόνο θα γίνουμε προσωπικά ευτυχισμένοι, αλλά και όλη η γη θα μεταβληθεί σε παράδεισο.** Η μία: Πήγαινε «κατά παν σάββατον» στο ναό η σε συναγωγή. Η άλλη: «*Άνεγίνωσκε*» τη Γραφή. Λέει ο ιερός Ευαγγελιστής: «*Και ήλθεν εις Ναζαρέτ, ου ην τεθραμμενος, και εισήλθε κατά το ειωθος αυτώ εν τη ήμερα των σαββάτων εις την συναγωγήν, και ανέστη αναγνώναι*» (Λουκ. δ'16).

• Αν ο Χριστός δεν ήθελε να υπάρχει ειδικό σπίτι του Θεού, που λέγεται ναός, δεν θα καυτηρίαζε στη γνωστή παραβολή μόνο το Φαρισαίο, αλλά θα καυτηρίαζε και τούς δυο, και τον Τελώνη και το Φαρισαίο, που ανέβηκαν στο ναό! Ο Χριστός όχι μόνο δέχεται την ανάβασι «εις το ιερον προσεύξασθαι» (Λουκ. ιη' 9), αλλά και τονίζει, ότι στο ναό γίνεται η δικαίωσις, η σωτηρία του αμαρτωλού, που μετανοεί και εκζητεί τον ιλασμό του Θεού. «Λέγω υμίν, κατέβη ούτος δεδικαιωμενος εις τον οίκον αυτού η εκείνος» (Λουκ. ιη' 14). **Αυτό, που ο Χριστός θέλει να τονίσει, δεν είναι το ΑΝ πρέπει να εκκλησιαζόμαστε (αυτό είναι δεδομένο), αλλά το ΠΩΣ πρέπει να εκκλησιαζόμαστε. Θέλει να μας δείξει την ορθή στάση κατά τον εκκλησιασμό**

Που κρύβεται το μυστικό;

• Αν ο Χριστός δεν ήθελε να υπάρχει το ειδικό σπίτι του Θεού, που λέγεται ναός, δεν θα έκρυβε στο ναό το μυστικό της πλήρους ενώσεως μας μαζί Του. Που μένει ο Χριστός; Μέσα μας. Πώς; Με τη θεία Κοινωνία. Και το μυστήριο της θείας Κοινωνίας τελείται μόνο στη θεία Λειτουργία. «Ο τρώγων μου την σάρκα και πίνων μου το αίμα εν εμοί μένει, καγώ εν αυτώ» (Ίωάν. στ' 86). Το φάρμακο μπορεί να συνίσταται από δυο στοιχεία, που υπάρχουν στη φύσι και βρίσκονται παντού. Αλλ' αν δεν μπουν στο ειδικό εργαστήριο, στο χημείο, να ενωθούν, το φάρμακο δεν παράγεται. Παντού ο Θεός, παντού κι ο άνθρωπος. Αλλά μόνο μέσα στο χημείο της θείας Λειτουργίας ενώνεται ο άνθρωπος με το Θεό, στη μυστική ένωσι της θείας Ευχαριστίας, στο μυστικό Δείπνο της ευχαριστιακής συνάξεως.

«Τη του ηλίου λεγομενη ημέρα (Κυριακή) πάντων κατά πόλεις η αγρούς μενόντων επί το αυτο συνέλευσις γίνεται, και τα απομνημονεύματα των Αποστολων η τα συγγράμματα των Προφητών αναγινώσκειται μεχρις εγχωρει. Είτα παυσαμενου του άναγινώσκοντος ο Προεστος διά λογου την νουθεσίαν και προκλησιν της τών καλών τούτων μιμήσεως ποιείται. Έπειτα ανιστάμεθα κοινή πάντες και ευχάς αναπέμπομεν. Και παυσαμενων ημών της ευχής, Άρτος προσφέρεται και Οίνος και ύδωρ και ο Προεστώς ευχάς ομοίως και ευχαριστίας, όση δύναμις αυτώ, αναπέμπει, και ο λαός επευφημεί λέγων το Αμήν, και η διάδοσις και η μετάληφις απο τών ευχαριστηθέντων εκάστω γίνεται, και τοις ου παρούσι διά των διακόνων πέμπεται». (Ίουστίνος. Απολογία Α'67,3-5)

Από το "Πότε και πως να εκκλησιάζεσαι", Αρχιμ. Δανιήλ Αεράκη, 2007

Πηγή: orthodoxanswers.gr